

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

El senyor dels dos zeros

LA TRAMA: James Bond, agent secret de Sa Graciosa Majestat Britànica fa poc s'ha guanyat els dos zeros que li donen llicència per a matar, aviat s'estrena lluitant contra una xarxa de terroristes internacionals en una partida de pòquer súper-miliònaria.

La pel·lícula: És la número vint-i-una de la sèrie. De fet seria la vint-i-dues si tinguéssim en compte aquell *Casino Royale* televisiu del 1952, protagonitzat per Barry Nelson, primer Bond de la història audiovisual. Al flamant *pressident* José Montilla li manquen tres anys per aterrar en aquest món proletari. *Casino Royale* és la tercera adaptació fílmica de l'única novel·la que Ian Fleming no va vendre's els drets. El 1967 i amb una colla de directors capitanejats per John Huston, l'agent Bond es preparava per a la jubilació en la

figura del sempre elegant David Niven i on per cert Woody Allen jugava a fer-se l'espia. L'enèsima versió de la franquícia presenta un nou James Bond: Daniel Craig, britànic d'ulls verds, que salta i corre qual *Terminator*, que beu però no fuma, exhibeix un ego com el Big Ben i que malgrat la seva aparença de dur,

Casino Royale

Director: Martin Campbell.
Intèrprets: Daniel Craig, Eva Green, Mads Mikkelsen, Judi Dench. EUA-Gran Bretanya-Rep. Txeca, 2006.
144 minuts. Lauren, Rambla.

s'enamora com un Romeu. El film dirigit per Martin Campbell amb guió de Paul Haggis (*Million Dollar Baby*) ens situa als inicis del personatge (passant-se pel folre versemblances històriques), dotant-lo d'una psicologia tèrbola, fràgil i voluble, d'acord amb les complexes sol·licituds del segle XXI. I és que resseguint la filmografia de l'agent 007 es pot fer una història del cinema darrer. Perquè aquest Bond no és aliè a Quentin Tarantino, a John Wood, a George Lucas, en fi, a les noves sensibilitats narratives del cinema espectacle. En el capítol de les altres novetats, la sintonia musical de John Barry es deixa per als crèdits; els *gadgets* han desaparegut tret d'un desfibril·lador miraculós i el parc d'automòbils de gamma alta, el mític Aston Martin, fa publicitat subliminal dels Ford, Rover, Jaguar. I també que les *Bond-girls* perden presència eròtica. Al final, les aventures ocorren a la independent Montenegro, però el vice-president Carod-Rovira no treu ni el mostatxo pel casino. Deu ser perquè és *royale*.

La frase: "Seré un error efímer", profetitza James Bond tot referint-se al seu pedigrí d'assassí atípic. És evident que el seu error vaticinador és digne de les enquestes polítiques a peu d'urna.

La recomanació: Obligat per a col·leccionistes de James Bonds heterodoxes, alhora que temptador per a neòfits amb ganes de mites populars clàssics.